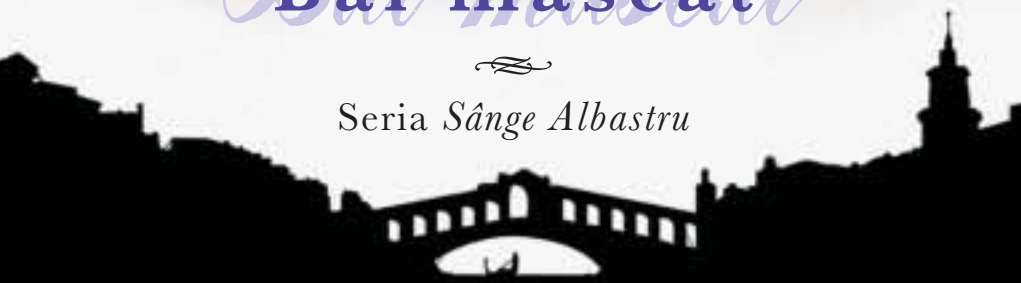

Bal mascat

Seria *Sânge Albastru*

MELISSA DE LA CRUZ

UNU

Porumbeii acoperiseră întreaga Piață San Marco. Sute de porumbei: grași, gri, îndesați și tăcuți, ciugulind bucățele de *sfogliatelle* și firimituri de *pane uva*, lăsate în urmă de turiștii neglijenți. Era ora amiezii, dar soarele era ascuns dincolo de pătura de nori și un linițoliu mohorât acoperea orașul. Gondolele erau aliniate la docuri, goale, cu gondolieri în cămăși dungate sprijinindu-se în vâsle și așteptându-și clienții. Nivelul apei era scăzut, fiind vizibile urmele negre pe care apele crescute le lăseseră pe fațadele clădirilor.

Schuyler Van Alen își odihni coatele pe măsuța șubredă a cafenelei și își puse capul în palme, astfel încât vârful bărbiei era ascuns în puloverul pe gât cu trei numere mai mare. Era un vampir cu Sânge Albastru, ultima din familia Van Alen — o fostă familie de vază în New York, ale cărei influență și bogăție jucaseră un rol extrem de important la construirea actualului Manhattan. Cândva în trecut,

numele de Van Alen fusese sinonim cu putere, privilegiu și favoruri. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, iar averea familiei se micșora vertiginos de ani buni: Schuyler era mai degrabă obișnuită să fie strânsă la pungă decât să dea năvală prin magazine la cumpărături. Hainele ei — puloverul negru pe gât care îi ajungea dincolo de umeri, colanții, geaca militară și bocancii de motociclist — erau cumpărate de la mâna a doua.

Pe oricare altă fată, această combinație jerpelită ar arăta ca ținuta unui vagabond cu hainele aruncate la întâmplare, dar pe Schuyler era sinonimă cu viața nobilă și îi scotea în evidență și mai bine trăsăturile delicate. Cu tenul ei alb ca fildeșul, ochii adânci, de un albastru intens, și părul negru cu irizații albăstrii, era o ființă uluitoare, incredibil de adorabilă. Frumusețea îi era subliniată și mai mult atunci când zâmbea, deși nu erau prea multe șanse să se întâmple așa ceva în dimineața aceasta.

— Hai, înveselește-te, zise Oliver Hazard-Perry, ducând o ceșcuță de espresso la buze. Orice s-ar întâmpla, sau nu s-ar întâmpla, cel puțin am luat și noi o minivacanță. Și nu-i așa că orașul este splendid? Haide, trebuie să recunoști că este de preferat să fii blocat la Veneția decât în laboratorul de chimie!

Oliver era prietenul lui Schuyler încă din copilărie — un tânăr frumos, cu părul ondulat, cu zâmbet atrăgător și ochi migdalați și blânzi. El era confidentul și acolitul ei, și, după cum aflase recent, era și Conduitul ei uman — conform tradiției, asistentul și mâna dreaptă a unui

vampir, o funcție de servitute oficială. Oliver fusese cel care reușise să aranjeze călătoria la Veneția într-un timp atât de scurt. Își convinsese tatăl să le dea și lor voie să vină cu el în călătoria de afaceri pe care o întreprindea în Europa.

În ciuda cuvintelor de încurajare ale lui Oliver, Schuyler era posomorâtă. Era ultima lor zi la Veneția și nu descoperiseră nimic. Mâine urmau să zboare înapoi spre New York cu mâna goală, iar această călătorie avea să fie un eșec total.

Începu să dezlipească eticheta de pe sticla de Pellegrino, cu grijă, fără a o rupe, așa că rămase într-un final în mână cu o bucată de hârtie lungă și verde. Nu voia să renunțe așa curând.

Cu aproape două luni în urmă, bunica lui Schuyler, Cordelia Van Alen, fusese atacată de un Sânge Argintiu, dușmanii de moarte ai vampirilor cu sânge albastru. Schuyler aflate de la Cordelia că, la fel ca și cei cu Sânge Albastru, vampirii cu Sânge Argintiu erau îngeri căzuți, blestemați să-și trăiască viața eternă pe pământ. Oricum, spre deosebire de cei cu Sânge Albastru, vampirii cu Sânge Argintiu îi juraseră supunere Prințului Raiului, lui Lucifer însuși, și refuzaseră să se conformeze Codului Vampirilor, un set de reguli stricte de etică, despre care cei cu Sânge Albastru credeau că îi va ajuta să se reîntoarcă în Paradis.

Cordelia fusese tutorele legal al lui Schuyler, care nu își cunoscuse niciodată părinții: tatăl ei murise înainte de a se naște ea, iar mama intrase în comă imediat ce îi dăduse

naștere. De-a lungul întregii copilării a lui Schuyler, Cordelia fusese rezervată și distantă, dar ea era singura familie pe care o avea pe lume și, oricum ar fi stat lucrurile, își iubise bunica.

— Era sigură că va fi aici, zise Schuyler, aruncând firimituri de pâine porumbeilor adunați sub masa lor. Asta tot repeta de când ajunseseră la Veneția. Atacul celui Sânge Argintiu o lăsase pe Cordelia slăbită, dar chiar înainte ca bunica ei să treacă în starea pasivă (vampirii cu Sânge Albastru sunt ființe nemuritoare care se reîncarnează perpetuu), o îndemnase pe Schuyler să-și găsească bunicul pierdut, pe Lawrence Van Alen, despre care ea credea că deținea cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu. Cu ultima suflare, Cordelia o sfătuisese pe Schuyler să plece la Veneția și să străbată străduțele și canalele șerpuitoare în căutarea lui.

— Dar am căutat peste tot. Nimeni nici măcar nu a auzit de Lawrence Van Alen sau de doctorul John Carver, oftă Oliver, adăugând că deja întrebaseră de zeci de ori pe la universitate, la Harry's Bar de la Cipriani, și la fiecare hotel, vilă și pensiune. John Carver fusese un nume pe care Lawrence și-l luase în perioada constituirii coloniei Plymouth.

— Știu, încep să cred că nici nu a existat vreodată, zise Schuyler.

— Poate că s-a înșelat — era prea slăbită, dezorientată și confuză atunci când te-a trimis aici, sugeră Oliver. S-ar putea să umblăm după potcoave de cai morți.

Schuyler cugetă la această posibilitate. Poate Cordelia se înșelase și poate Charles Force, liderul celor cu Sânge Albastru, până la urmă avea dreptate. Dar pierderea bunicii ei o afectase teribil și Schuyler era hotărâtă să îndeplinească ultima dorință a Cordeliei.

— Nu pot gândi așa, Ollie. Dacă fac asta, atunci înseamnă că renunț. Trebuie să-l găesc. Trebuie să-mi găesc bunicul. Mă doare foarte rău să mă gândesc la ce a zis Charles Force...

— Ce a zis? întrebă Oliver.

Schuyler îi amintise de o conversație pe care o avusese cu Charles Force înainte de a pleca, dar nu-i dăduse prea multe detalii.

— A zis..., Schuyler închise ochii și își aduse aminte de întâlnirea tensionată.

Se dusesse să-și viziteze mama la spital. Allegra Van Alen era la fel de frumoasă și de îndepărtată ca întotdeauna, o femeie care stătea prinsă între viață și moarte. Intrase într-o stare catatonică la scurt timp după ce se născuse Schuyler. Schuyler nu fusese deloc surprinsă să vadă că mama ei mai avea un vizitator.

Charles Force stătea ingenuncheat lângă pat, dar se ridică repede și-și șterse ochii când o văzu pe Schuyler.

Lui Schuyler îi fu milă de Charles. Cu doar o lună în urmă, crezuse că este întruchiparea răului, ba chiar îl acuzase că este un Sânge Argintiu. Se înșelase amarnic.

Charles Force era Mihail, Cel cu Inima Curată, unul dintre arhanghelii care aleseseră de bunăvoie să părăsească Raiul pentru a-și ajuta semenii care fuseseră alungați în timpul revoltei lui Lucifer și blestemați să trăiască pe pământ ca vampiri cu Sânge Albastru. Era un vampir pentru că așa alesese el să fie, și nu drept pedeapsă a vreunui păcat. Mama ei, Allegra Van Alen, era singurul vampir care avea același statut. Allegra era Gabrielle, adică Gabriel, Neprihănitul, Virtuosul. Mihail și Gabriel au o istorie îndelungată și încurcată. Erau gemeni vampiri, legați prin jurământ de sânge unul de altul și se născuseră frate și soră în acest ciclu de existență.

Legământul era un fel de jurământ etern între cei cu Sânge Albastru, dar Gabrielle își încălcase jurământul atunci când se căsătorise cu însoțitorul ei uman, tatăl lui Schuyler, un Sânge Roșu.

— Știi de ce este mama ta în comă? Sau dorește să fie în comă? o întrebă Charles.

Schuyler dădu din cap.

— A jurat să nu-și mai ia niciun alt însoțitor după ce tatăl meu a murit. Cordelia zicea că probabil voia și ea să moară.

— Dar nu poate muri. Este vampir. Așa că trăiește, zise Charles cu amărăciune. Dacă asta poate fi numită viață.

— Este alegerea ei, spuse Schuyler pe un ton plat. Nu-i plăcuse aluzia critică din cuvintele lui Charles.

— Alegere, bombăni Charles. Un concept romantic și nimic mai mult.

Se întoarse spre Schuyler.

— Am auzit că pleci la Veneția.

Schuyler dădu din cap.

— Plecăm mâine. Ca să-l gășesc pe bunicul meu, zise ea. *Se spune că fiica lui Gabrielle ne va conduce către mântuire, îi spusese bunica ei. Doar el știe cum să îi înfrângi pe cei cu Sânge Argintiu. El te va ajuta.*

Cordelia îi explicase că de-a lungul istoriei lumii, cei cu Sânge Argintiu îi vânaseră pe cei cu Sânge Albastru, hrănindu-se cu sângele și amintirile lor. Ultimele atacuri cunoscute avuseseră loc în colonia Plymouth, când vampirii traversaseră oceanul către Lumea Nouă. Patru sute de ani mai târziu, la New York, când Schuyler tocmai începuse anul doi la școala de elită Duchesne, atacurile începuseră din nou. Prima victimă fusese o colegă — Aggie Carondole. La scurt timp după moartea lui Aggie, atacurile se înțețiseră. Ceea ce o tulbura pe Schuyler cel mai mult era că atacurile erau îndreptate asupra adolescenților cu Sânge Albastru, în perioada lor cea mai vulnerabilă — între cincisprezece și douăzeci și unu de ani, când ei încă nu dețineau controlul asupra propriilor puteri.

— Lawrence Van Alen este un paria, un proscris, zise Charles. Dacă te duci la Veneția, nu vei descoperi nimic, doar confuzie și durere.

— Nu-mi pasă, mormăi Schuyler cu ochii în pământ. Își apucă marginea puloverului și începu să se joace cu ea. În continuare refuzați să admiteți că cei cu Sânge Argintiu s-au întors. Și deja mult prea mulți dintre noi au fost luați.

Ultimul atac avusese loc după înmormântarea bunicii ei. Summer Amory, debutanta anului trecut, fusese descoperită fără pic de sânge în apartamentul său din Trump Tower. Cel mai rău lucru legat de cei cu Sânge Argintiu era faptul că ei nu aduceau moartea — nu —, ci o soartă mult mai rea decât moartea. Codul Vampirilor le interzicea în mod expres să efectueze *Caerimonia Osculor*, Sărutul Sacru, hrănirea cu sânge, asupra semenilor lor. Acest ritual avea reguli extrem de stricte. Oamenii nu trebuiau niciodată supuși abuzului sau goliți complet de sânge.

Dar Lucifer și legiunile sale au descoperit că dacă efectua Sărutul pe un alt semen vampir în loc de ființe umane, deveneau mult mai puternici. Sângele Roșu deținea forța vitală a unei singure ființe, pe când Sângele Albastru era mult mai puternic, deținând forțe enorme de cunoaștere. Cei cu Sânge Argintiu consumau sângele și amintirile unui vampir, sorbindu-le până la anihilarea completă, determinându-l pe cel cu Sânge Albastru să devină un prizonier într-o conștiință dementă. Sângele Argintiu era de fapt o serie întreagă de ființe încarcerate pentru totdeauna într-un singur înveliș. Monstruozitatea.

Cuta de încruntare de pe fruntea lui Charles Force se adânci.

— Cei cu Sânge Argintiu au fost alungați. Este imposibil. Există o altă explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Comisia investighează...

— Comisia nu a făcut nimic! Comisia nu va face nimic nici în continuare! îl contrazise Schuyler.

Știa povestea de care se agăța Charles Force — conform căreia cei cu Sânge Albastru câștigaseră bătălia finală în Roma antică. Atunci el îl învinsese pe însuși Lucifer, cunoscut la acea vreme sub masca unui Sânge Argintiu nebun pe nume Caligula, și îl trimisese în flăcările iadului, cu spada sa de aur.

— Cum crezi, oftă Charles. Nu te pot opri să te duci la Veneția, dar trebuie să te avertizez că Lawrence nu este nici măcar pe jumătate bărbatul pe care îl credea Cordelia.

O apucă pe Schuyler de bărbie, în timp ce aceasta se uita la el sfidătoare.

— Ar trebui să ai grijă, fiică a Allegrei, spuse el pe un ton mai blând.

Schuyler se cutremură la amintirea atingerii lui. Ultimele două săptămâni nu dovediseră altceva decât că Charles Force știa despre ce vorbește. Poate că Schuyler ar face bine să nu mai pună atâtea întrebări, să se întoarcă la New York și să fie o fată Sânge Albastru cuminte. Una care nu pune la îndoială motivele sau acțiunile Comisiei. Una a cărei singură problemă era cu ce să se îmbrace la Balul Celor Patru Sute de la St. Regis.

Își suflă bretonul din ochi și se uită rugător la prietenul ei așezat de partea cealaltă a mesei. Oliver îi fusese un susținător credincios. Stătuse lângă ea în decursul momentelor grele și în zilele haotice ce urmaseră înmormântării bunicii ei.

— Știu că e aici, îl *simt*, zise Schuyler. Mi-aș dori să nu plecăm așa de repede.

Puse sticla, cu eticheta ruptă, înapoi pe masă.

Chelnerul sosi cu nota de plată și Oliver îi strecură repede cardul de credit înainte ca Schuyler să poată protesta.

Deciseră să ia o gondolă pentru un ultim tur al orașului vechi. Oliver o ajută pe Schuyler să urce în barcă și cei doi se așezară pe pernele de catifea în același timp, iar brațele li se atinseră. Schuyler se retrase puțin, simțindu-se jenată de apropierea fizică. Asta era o chestie nouă. Înainte se simțise mereu în largul ei cu Oliver. Crescuseră împreună — bălăceală în pielea goală în lacul din spatele casei din Nantucket a bunicii ei, noapți petrecute împreună dormind unul lângă altul în același sac de dormit dublu. Erau la fel de apropiați ca niște frați, dar în ultimul timp descoperise că reacționa la prezența lui cu o stângăcie pe care nu și-o putea explica. Era ca și cum s-ar fi trezit într-o bună zi și ar fi descoperit că prietenul ei cel mai bun era un băiat — și încă unul care arăta foarte bine.

Gondolierul împinse barca de la ponton și își începură lenta călătorie. Oliver făcea fotografii și Schuyler încerca să se bucure de peisaj. Dar oricât de frumos ar fi fost orașul, tot simțea un val de neajutorare și nefericire. Ce va face dacă nu-l găsea pe bunicul ei? În afară de Oliver, nu mai avea pe nimeni. Era fără apărare. Ce se va întâmpla cu ea? Cel cu Sânge Argintiu — dacă fusese un Sânge Argintiu — aproape o omorâse de două ori deja. Își duse mâna la gât, ca pentru a se apăra de atacurile din trecut. Cine știa dacă

sau când se va întoarce? Și vor înceta aceste atacuri așa cum spera Comisia — sau vor continua, așa cum bănuia ea, până când vor fi luați cu toții?

Schuyler tremură, deși era cald, se uită pe malul celălalt al canalului și văzu o femeie care ieșea dintr-o clădire.

O femeie care i se părea ciudat de cunoscută.

Nu se poate, se gândi Schuyler. Este imposibil. Mama ei era în comă, într-un salon de spital din New York. În niciun caz nu putea fi în Italia. Sau putea? Era poate ceva legat de Allegra despre care Schuyler nu știa?

Aproape ca și cum ar fi auzit-o, femeia se uită direct în ochii lui Schuyler.

Era mama ei. Era sigură de asta. Femeia avea părul blond al mamei sale, precum și nasul subțire, aristocratic, aceeași pomeți, aceeași siluetă mlădioasă și aceeași ochi verzi strălucitori.

— Oliver... este... oh, Doamne! exclamă ea, luându-l pe prietenul ei de geacă. Arată înnebunită cu degetul spre mal.

Oliver se întoarce.

— Ce-ai zis?

— Femeia aceea... cred că... este mama! Uite-o! zise Schuyler, arătând spre o siluetă care alerga repede și dispăru într-o mulțime de oameni care părăseau Palatul Dogilor.

— Ce tot zici acolo? întrebă Oliver, uitându-se cu atenție pe trotuarul indicat de Schuyler. Femeia aia? Tu vorbești serios? Sky, ți-ai pierdut mințile? Mama ta este într-un

spital din New York. Și este catatonică, spuse Oliver nervos.

— Știu, știu, dar..., uite-o din nou — ea este, jur pe ce am mai scump, ea este!

— Unde crezi că pleci? o întrebă Oliver în timp ce Schuyler se ridica în picioare. Ce te-a apucat? Stai puțin! Sky, stai jos! zise el și mormăi în barbă: Asta e o mare pierdere de vreme.

Ea se întoarse spre el și îl țintui cu privirea.

— Nu te-a obligat nimeni să vii cu mine, să știi.

Oliver oftă.

— Mda. Ca și cum ai fi venit singură la Veneția? Tu nici măcar nu ai ajuns până în Brooklyn.

Oftă zgomotos și continuă s-o privească atent pe femeia blondă, nerăbdătoare să se dea jos din gondola care se mișca prea încet. Oliver avea dreptate: îi era datoare pentru că venise cu ea la Veneția și o irita faptul că era așa de dependentă de el. Îi spuse asta.

— Este *normal* să fii dependentă de mine, îi explică Oliver cu răbdare. Eu sunt Conduitul tău. Este responsabilitatea mea să te ajut să călătorești prin lumea oamenilor. Nu mi-am dat seama că asta va însemna să fiu și agentul tău de turism, dar hei, cine sunt eu să comentez!

— Atunci *ajută-mă!* izbucni Schuyler. Trebuie să mă duc..., zise ea agitată. Dar se hotărî și sări din gondolă pe trotuar dintr-un singur salt grațios — un salt pe care niciun muritor nu ar fi putut să-l facă, deoarece gondola era la nouă metri distanță de cea mai apropiată *marciapiede*.

— Așteaptă! Schuyler! strigă Oliver. *Andiamo! Segua quella ragazza!* continuă el, spunându-i gondolierului să o urmărească pe Schuyler, nefiind foarte sigur că barca cu vâsle era cea mai bună modalitate de a urmări un vampir care se mișca extrem de repede.

Schuyler observă cum i se ascut simțurile. Știa că se mișcă foarte repede — atât de repede, încât simțea că toată lumea din jur stătea pe loc. Cu toate astea, femeia se mișca la fel de repede, dacă nu chiar mai repede, alunecând pe deasupra canalelor înguste care împânzeau orașul, trecând pe lângă bărci cu motor și îndreptându-se către cealaltă parte a insulei. Dar Schuyler se ținea după ea, cele două creând o umbră de mișcare pe fundalul orașului. Schuyler se trezi extrem de animată de această urmărire, ca și cum și-ar fi întins niște mușchi pe care nu știa că-i are.

— Mamă! strigă ea într-un final disperată, uitându-se cum femeia face un salt grațios dintr-un balcon către o intrare ascunsă.

Dar femeia nu se întoarce și dispăru repede dincolo de ușa unui *palazzo*.

Schuyler sări la rândul ei urmând același traseu, își recăpătă suflul și o urmă pe femeie înăuntru, mai hotărâtă ca niciodată să descopere adevărata identitate a femeii misterioase.

DESPRE SERIA

Sânge Albastru

„Împletind umorul subtil cu detaliile rafinate ale vieților celor fabuloși și însetați de sânge, De la Cruz ne propune o concepție asupra vampirilor foarte diferită de tradiționali demoni care se tem de țărugi înfiți în inimă.”

– *Booklist*

„O privire iscoditoare, ca de *voyeur*, aruncată spre viețile magnaților din Manhattan — care, întâmplarea face, sunt chiar vampiri!”

– *Kirkus Reviews*

„O intrigă plină de mistere, care îi va face pe tineri să nu poată lăsa cartea din mână.”

– *School Library Journal*

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

RECOMANDAT DE:

FANTASY

ISBN: 978-973-102-312-0

www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro